

Olv.: Iz 66,10-14c – Gal 6,14-18 – Lk 10,1-12.17-20

A hetvenkét tanítvány szétküldése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

A mai vasárnap a küldetésünkről szól!

Isten hozta a Testvéreket! Ezzel kapcsolatosan szeretném hangsúlyozni, hogy Jézus meri vállalni az aránytalanságokat! „Ne félj te kisdéd nyáj!” Hogyan állunk a félelmeinkkel ebben a hatalmas árban, hiszen elfogytunk, alig maradtunk? „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé!” „Az aratni való sok, de a munkás kevés!”

Jézus mindezen aránytalanságok ellenére bátran küld bennünket!

Ha ezt komolyan gondoljuk, akkor az egész keresztény életszemléletünkről van szó! Ha ezt nem sikerül kialakítani krisztusi módon, akkor el sem indulunk. Amikor új világ van kialakulóban, akkor ebből a keresztények nem maradhatnak ki!

Ezt a szentmisét egy család szeretné hálaadásképpen Isten elé hozni! Mi is hozzuk ide gondunkat, bajunkat, legfőképpen a hálaadás lelkiülete jó, ha meghatározó mindenek ellenére!

Szentbeszéd

Isten mindig előlegez!

Megbízást ad és bízik abban,

hogy amire szán minket, annak teljesítésére képesek vagyunk!

Kedves Testvérek! Múlt vasárnap arról elméltünk, hogy az elhivatott keresztény ember életfelfogása miből táplálkozik. Jól végigjártuk ezt a kérdést, életszemléletünk kialakításáról van szó, rövid két szóval jellemeztem: agóniából extázis! Élethalálharcból elragadtatás! Mindegyikünk élethalálharcot folytat önmagával, hogy kibontakozhasson az ember, életünk kiteljesedhessen abban az értelemben, ahogy azt az Isten elgondolta!

Az ember elszánja magát értékekre hivatkozva, - amelyek nem érintik egyéni érdekeinket – amely értékek mindig értékek és az ember ezekhez igazodik, hogy teljesíteni tudja azt, amit az Isten elvár tőle, hogy be tudja tölteni hivatását. Ne csak névleg legyünk keresztények, hanem valóban Krisztus vére a mi kezünkön ne legyen hiábavaló! Ne a mi kezünkön száradjon Jézus vére! Isten bíz bennünk!

***Isten megadja a segítséget küldetésünk teljesítéséhez,
csak ezt kérni kell és el is kell fogadni!***

Ha ma elkezdünk erről a kérdésről gondolkodni itt Magyarországon, itt Európában, akkor nem kerülhetjük ki a keresztények felelősségét! Nekünk nem isteni igazságokról kell beszélnünk, arról is szóljon az ember, de nem ez a meggyőző! Az sem meggyőző, amit én itt mondok Önöknek, ha ez meggyőzné igazából az embereket, akkor nem ennyien lennénk itt. Az Igét hirdetni kell, akár alkalmas, akár alkalmatlan, akár elfogadják, akár nem!

***Az ígehirdetés arra való,
hogy az ember kialakítsa azt az értékrendet,
amely képessé teszi arra, hogy tanúságot tegyen Jézusról!***

Nekünk nem Jézus igazságait kell ismételgetnünk, hanem Jézus életét kell megmutatni! Akinek sikerül valamit fölillantani a jézusi életpéldából, akkor ott rögtön szerveződik az élet! Ma azt hallottuk, Jézus kiválasztott embereket és elküldte őket, hogy tanúságot tegyenek Róla! A keresztény ember apostol, küldött! A keresztény Egyház apostoli, minden tagjának küldetése: tanúságot tenni Jézus Krisztusról! Megismertetni Istent az emberekkel!

Jézussal kapcsolatosan ezt olvassuk: Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy az emberek megismerjék Istent! Jézus ismertette meg az emberekkel az Istent a saját élete példájával, magatartásával, a cselekedeteivel és természetesen a szavaival!

***Nekünk az a küldetésünk,
hogy ismertessük meg Jézust a világban az emberekkel!
Ez az Egyház apostoli küldetése és mindegyikünk apostoli küldetése!***

Most ne azzal foglalkozzunk, mennyire hatékony a teljesítés. Jézus azt mondja: „Te kisedd nyáj!” A kevés is sok lehet, ha az ember nem magát emlegeti. Ti vagytok a kovász, ti vagytok a világosság a sötétségben! Azért küld bennünket az Egyház, - mondhatom Krisztus, az Egyház Krisztus titokzatos teste – hogy elhozzuk a világba Isten szeretetét, Isten békéjét!

A szeretet. Szeretet és béke fölcserélhető, sajátos: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé!”. Gondoljunk a bárány magatartására a farkassal szemben. A bárány magatartása - vagyis a szeretet megnyilatkozása ebben a világban - nem az erőszak, nem a hatalom, nem a magabiztosság jegyében jelenik meg.

A béke. „Az Én békémet adom nektek!”. Itt szó van arról a békéről, amiről a múlt vasárnap elméltünk. Tusakodunk önmagunkkal, nem mással, önmagunkkal tusakodunk! Úgy tudjunk jelen lenni ebben a világban, hogy az emberek valamit megsejtsenek abból a békéből, amely annak az embernek a szívében lakozik, aki le tudja győzni kicsinyes, önző önmagát!

Az Én békességemet adom nektek! A világnak erre a békességre van szüksége, amit mi körüljártunkban meg tudunk mutatni szelídséggel az embereknek. A szelídség erejével keressük a kapcsolatot minden emberrel. A békességszerzés nagyon fontos! El kell gondolkodni azon, hogy mi a békétlenség oka!

Az istenhiány. Abban a világban, amelyben Jézus élt és abban a világban, amelyben mi élünk nem véletlenül olyan fontos, hogy ekkora hangsúlyt kap a békességszerzés. A békétlenség egyik oka Jézus korában valamiképpen az istenhiány volt. Hallgat az Isten! Erről tudósít bennünket az ószövetségi Szentírás, nincsenek próféták, hol az Isten?

Amikor ráül lelkünkre az istenhiány, akkor Jézus: Hol az Isten? Úgy szerette Isten a világot, hogy a Fiát küldte! A békétlenség egyik oka az istenhiány, annak az Istennek hiánya, aki értünk van! Annak az Istennek hiánya, aki bennünk van! Emberek keresik különböző okait a nyugtalanságuknak, a békétlenségüknek. Istenhiány! Jézus jelenléte mindezt feloldja!

Az irgalmasság. A békétlenség másik oka, az emberi világban elhatalmasodott a gonoszság! Abban a korban rablók kezében volt sok minden. A római megszállók erőszakosságát kellett

elszenvedniük. Nyugtalanok voltak e miatt. Akkor Jézus nagyon egyszerűen válaszol: Vannak irgalmas szamaritánusok is. Szemlélet kérdése, hogy mire figyelünk, vagy mit veszünk észre!

Igen, jelen van a gonoszság, jelen van az e világi hatalom, de itt vannak az irgalmas szamaritánusok is. Itt vannak a jó emberek is – mondja Jézus a békétlenséget hangoztatóknak. Mi a békétlenség igazi oka? A békétlenség igazi oka bennünk van, ezek a mi bűneink. Olyan könnyű minden rosszat észrevenni, látni, fölemlgetni. Mi történik, ha magunkba nézünk?

Az Isten megbocsát. Jézusnak erre is van válasza. Jézus azt mondja: Isten megbocsát! Mennyi békétlenség lehet bennünk a hordozott bűneink miatt. A görögök nagyon találó képe, hogy minden egyes rossz döntésünk olyan, mintha az ember a hátizsákjába mindig egy-egy követ beletenne. Egyszer csak megtelik a hátizsák és szinte agyonnyomja az embert. A békétlenségünkre van válasz: megbocsát az Isten, ha...

A javakban való bővelkedés. Ma a küldetésünkről van szó, vagyis békességszerzők legyünk! Ha megérkeztek valahova, mondjátok: Békesség a háznak! Ha mindezt a mi világunkra vetítjük, akkor a történelemben nagy váltást élünk át. Elhatalmasodott rajtunk a javak világa, a birtoklás szelleme. A javakban való bővelkedéstől várjuk a megoldást.

A morális válság. Ugyanakkor morális válság van, a lélek válsága! A morális, a moralitás, a normákhoz igazodás. Nem élünk normális életet. Nem a mindig érvényes értékekhez ragaszkodunk és azokhoz mérjük az életünket, hanem egyéni érdekeink irányítanak. Ez morális válság. Egyszerű mutogatni akár az egész világra, megfeledkezünk arról, hogy ez külön-külön mindegyikünk válsága lehet.

Normálisak vagyunk? Mindig érvényes normákhoz igazodunk, akkor is, amikor azok ránk olvasnak, vagy abnormális az életünk, azok az értékek, amik az érdekünket szolgálják? A történelem válaszhelyzetben van. Az anyagiakkal kapcsolatosan az emberiség kétharmada a táplálkozással kapcsolatosan gondban van. Most ne más javakra gondoljunk.

A morális válság az egész világra rátelepedett. A mindig érvényes értékek helyett az egyéni érdekek hajtanak bennünket. Ebben a helyzetben az Egyháznak is ki kell alakítani az új arculatát, ha el akarja vinni az Isten megmentő üzenetét ebbe a világba! Azt is látjuk, hogy a világ ajánlata nem megoldás! Mit ajánl a világ? Jólétet! Jövőnk a jólét!

Jézus világosan megmondta: szegények mindig lesznek veletek! 2000 után, a harmadik évezredben nagy aránytalanság van ezzel kapcsolatosan. A világban egy réteg megnőtt, amely réteg jólétben él. Ugyanakkor ennek a fényében látjuk, hogy tömegek, az emberiség nagy része igen komoly gondokkal küzd! Ennek szociális vonatkozásait és egyebeket is lehet nézni a harmadik világ népességével kapcsolatosan.

Naiv ajánlat, hogy a törvényekkel minden rendezhető. Emberi törvényekkel, amelyeket a szerint igazítanak, ahogy különböző érdekek ezt megcélazzák? A kérdés nem itt dől el, a kérdés ott dől el, hogy lesznek-e elegenden, akik a forrást, a megoldást elviszik a világba az embereknek. Ezek a keresztények, ha igazán keresztények! Akik megszólalnak, ma már ki merik mondani, hogy a javakat meg kell osztani a világban!

Adományokkal a világ problémái nem oldhatók meg! Egészen új szemléletre van szükség! Egyéni törvényekkel megoldani a világ folyását? Vagy mindig érvényes értékekre hivatkozunk, vagy... A jogászok tökéletesen megfogalmaznak mindent. Amikor az ember

szembesül ezekkel, akkor döbben rá, mennyire kiszolgáltatott. A megoldás másutt van! Jézus nem véletlenül küldi követeit: Vigyék el Krisztust, aki választ ad az ember problémáira!

A keresztyének feladata ma. Feladat! Mi a feladata ma a keresztyén követnek, minden egyes keresztyénnek? A mai vasárnap küldetésünket sajátos fénybe állítja! Észre kell venni, hogy hol van a feladatunk! Nagyon egyszerű:

Feladtunk a gyerekek mellett, a betegek mellett és az idősök mellett van!

A mai világ ezt jelöli ki! A legnagyobb bajban vannak a gyerekek, ha az egész világ helyzetét nézzük. A betegek: a jóléti világban egyre kevesebb ember vállalja a betegek szolgálatát. Az idősök: az életkor a jóléti világban meghosszabbodott, abban a világban, ahol igazi anyagi gondok nincsenek, de ezek a sok évet megélt idős emberek magukra maradnak. A krisztusi magatartást kell elsajátítani!

A domonkos szerzetesek és az inkvizíció. Ők voltak ennek az eszmei-szellemi harcnak a képviselői az Egyház részéről. Abban a korban nem autóval jártak az emberek, a jobb módúak lóháton, a szegények apostolok lován, gyalogosan. A lóháton érkező domonkosok megjelentek, akkor hangok hangzottak el: szálljatok le a lóról! Ők meghallották ezt és leszálltak a lóról! Az emberek között beszéltek azokról az értékekről és életük példájával mutatták meg, ami krisztusi! Ez volt a válasz!

Sajátos helyzet: küldetésünk van, apostolok vagyunk! A világ várja Krisztust, aki az egyedüli válasz a kérdéseinkre! A kérdés az, hogy mi tudjuk-e Krisztust képviselni? Az Egyháznak is nagyon komolyan meg kell újulnia! Meg kell találnunk ebben az új világban, az új Egyház közösségében legfontosabb helyünket a gyerekek, a betegek, az idősök mellett!

***Nem nagy igazságok hangoztatásával,
hanem Krisztus szellemében, Krisztus egyszerűségében,
Krisztus közvetlenségében elfogadni az embereket!***

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Ahogy hallottuk ma: Küldelek titeket! Jézus így bocsátotta útjára a követeket! Minden szentmisén Önöket, mint követeket bocsátja el az Egyház. Minden bajunk oka, hogy a keresztyénységet privát ügyé tettük, a magunk ügyévé. A keresztyénység közügy! Minden, ami az élettel kapcsolatos: közügy, a mi egyéni ügyünk is közügy. Amíg ebből ki nem tudunk keveredni, addig semmi áldozatot nem fogunk hozni egymásért! A keresztyénység sem tudja beteljesíteni küldetését.

Jézus azért küld el bennünket, hogy minél több ember - akivel találkozunk - rádöbbenjen arra, hogy Jézus közelében és a másik ember közelében van a helye! Amikor valakinek csak egy gondolata van: neki hogyan könnyebb, hogyan kényelmesebb. Csak olyannal vagyunk szívesen közösségben, aki kilép önmagából, a másik ember életét szolgálja, különben semmi közünk egymáshoz! A keresztyénység közösségi ügy! A világot forradalmasította ez az új szellemiség! Az élet egymás javának szolgálatában áll!